

1489. In Aeschyli Persis sic vulgatur v. 12. et 13.

πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενῆς
οἴχωκε· νέον δ' ἄνδρα βαῦζει.

In his dum clauditur sententia, versus requiritur paroemiacus, quo sponte ducit in ultimis modulus — δρα βαῦζει. Sed quis obsecro vel quae regio βαῦζει; ἢ Ἀσία respondet scholiastes, huiusque vestigiis insistens Stanleius. Quid illa latratu requirit? νέον ἄνδρα· sic iuventutem appellasset Aeschylus. Quantivis pretii lectionem servavit scholiastes: γράφεται, inquit, καὶ ἔόν, ἦτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα. Hoc ita placet, ut alterum tamen νέον non reiecerim: hanc vocem, in antiquis exemplaribus hoc in loco lectam, suspicor oculos fefellisse describentis, ut duas intermedias praetermiserit, quarum altera desierit in easdem litteras: has utinam nobis vir clarissimus Antonius Askewius ex codd. vetustis revocaret. Interim lubet hariolari. Suspico basin anapaesticam hic praecessisse versum paroemiacum, atque ita scripsisse tragicum:

πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενῆς
οἴχωκε νέον,
[Περσὶς δ' ἔόν] ἄνδρα βαῦζει.

Quae vulgatis esse meliora non diffitebitur in tragicis exercitatissimus Anglus: reliqui, si qui Persida sic mirabuntur ab Asia distinctam, legant ex eodem dramate v. 249. 250. ὧ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολίσματα, ὧ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς λιμὴν, et seqq. conf. v. 59. et seqq. 512. 548. 925. — Illud Ὄιχωκε (nam si quis Aeschyleam veterem praeoptaret scripturam, ΟΙΧΟΚΕ foret reponendum) νέον, id est νεωστί, peropportunum est et Aeschyleum; in huius Prom. v. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε· Schol. recte, Νέον, inquit, νεωστί· οὐ γὰρ ἀρχαία ὑμῶν ἢ βασιλεία. Bacchum, cuius adspernabatur sacra, τὸν νεωστί δαίμονα vocat Pentheus in Eurip. Bacch. v. 219. et in his Phoen. 1637. novellum Regem exosa Antigone τὸν νεωστί κοίρανον. frequens ἦκω νεωστί, Aeschylus Agam. v. 1634. ἦκοντας ἐκ μάχης νέον. est illud Homericum, Sophocli nusquam, in Euripideis semel adhibitum. Doleas hic, ut alibi non semel, obrutum doctrinae copia iudicium viri praestantissimi. Nam ne quid dicam de paroemiaco, qui hic ne placere quidem potest, quum vis sententiae in sequentibus verbis insit, quis credat poetam οἴχωκε νέον scripsisse, quum, si nuper abiisset exercitus, ridiculum foret sollicitos esse qui domi manserant. Immo iam diu abesse exercitum necesse erat, si illi metuerent, idque ipse poeta, ut par erat, indicavit non modo his verbis, κοῦτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἰππεὺς ἄστν τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται, sed apertius etiam infra v. 64. τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται. Verum in vulgata scriptura explicanda et illud perdurum atque adeo ineptum est, θυμός ad βαῦζει intelligere, nec probari potest illorum sententia, qui Ἀσία ex Ἀσιατογενῆς repetunt. Quod nego fieri posse servato νέον ἄνδρα. Nam quum in adiectivo latet genitivus pominis, quod ad sequentia intelligen-